

Азъ чувствувамъ вечъ твойто подкрѣпленье,
 Горя като отъ ново вино пакъ,
 И сила да се впусна по земята,
 Да нося щастieto и теглата,
 Съсъ бѣсни бури да се сбивамъ,
 И въ корабокрушение да не унивамъ.
 Заоблачава се надъ менъ!
 Свѣщъта гаснѣй!
 Дими! — Надъ главата ми свѣткатъ
 Червени лъчи! — Отъ сводове
 Трепетъ вѣй,
 И ме обхваща!
 Азъ зная, духъ, че околъ менъ си ти,
 Яви се!
 Ха, какъ сърдцето ми пламти!
 За вълнения нови
 Душа ми се изрови!
 Азъ чувствувамъ се цѣлъ на тебъ прѣдаденъ!
 Излѣзъ, па нека ида въ гроба хладенъ!
 (Хваща книгата и изговаря тапнствено знака на
 Духа. Свѣтва червеникавъ пламъкъ. *Духътъ* се
 явява въ пламъка).

ДУХЪ.

Кой вика менъ?

ФАУСТЪ (извърнатъ).

Видѣние ужасно!

ДУХЪ.

Ти тѣй ме мощно призова
 И дълго съ менъ се разправа
 И ей —

ФАУСТЪ.

Ахъ, ти си ми умразно!